

Довіра

КУПИТИ

Донька кінопродюсера Тірнан де Гаас росла в розкошах і з привілеями, але без любові. Усе життя її переслідували самотність та тінь слави батьків. І коли ті раптово померли, Тірнан не почувалася розбитою або самотньою, адже батьки насправді покинули її вже давно.

На кілька місяців до повноліття дівчину бере під опіку Джейк ван дер Берг, зведений брат її батька і єдиний живий родич. Тепер вона житиме разом з ним і його двома синами, Ноа і Калемом, у горах Колорадо. І поки ці троє чоловіків дбають про неї, вчать працювати й виживати у віддаленій лісистій місцевості, Тірнан повільно стає частиною їхнього життя. Та межі пристойності швидко стираються.

Розділ перший

Тірнан

Це так дивно. Гойдалка із шини на подвір'ї — єдине, що натякає на те, що тут живе дитина. У будинку ніколи не було жодних малюнків. Ні на холодильнику, ні на стінах. Жодних дитячих книжок на полицях. Жодного взуття біля вхідних дверей чи нарукавників у басейні.

Це будинок пари. Не сім'ї.

Я вдивляюсь у вікно, спостерігаючи, як вітер погойдує шину, що звисає з дуба, і мимоволі розтираю червону стрічку у волоссі між пальцями, заспокоюючись від дотику гладенької матерії.

Він завжди знаходив час, щоб покатати її на гойдалці, чи не так? Він знаходив час для неї.

А вона для нього.

Рації пищать білим шумом десь позаду мене, на сходах лунають кроки, і десь зверху гримають двері. Поліція і парамедики працюють нагорі, але, не сумніваюся, вони ще захочуть поговорити зі мною незабаром.

Я тяжко ковтаю, не кліпаючи.

Коли він повісив гойдалку десять років тому, я гадала, що вона призначена для мене. Мені дозволяли на ній гратись, але насправді вона найбільше подобалася моїй мамі. Я спостерігала за ними з вікна своєї спальні пізно вночі: батько гойдав маму, навколо них витала магія та сміх, і мені хотілося опинитися в центрі подій. Але я знала: щойно вони побачать мене, чари розвіються. Вони зникнуть.

Тож я залишалася біля вікна й лише спостерігала.

Як зараз.

Я прикушую кутик губи, спостерігаючи, як зелений листок пурхає повз гойдалку й падає в шину, де незліченну кількість разів сиділа мама. Образ її білої нічної сорочки та світлого волосся, що розвівається посеред ночі, поки мама гойдається, досі яскраво жевріє в пам'яті, адже це було вчора. Позаду мене хтось прочищає горло, і я нарешті кліпаю, опускаючи очі.

— Вони тобі щось казали? — запитує Мірай здавленим голосом.

Я не обертаюсь, але за мить повільно хитаю головою.

— Коли ти востаннє з ними розмовляла?

Я не можу відповісти. Я не певна.

Спиною відчуваю, як вона наближається до мене, але зупиняється за кілька кроків, коли чується гуркіт перших каталок, які штовхають, зі скрипом спускають сходами та вивозять із будинку.

Я напружено здійсмаю підборіддя догори, вслухаючись у віддалений гамір на вулиці, поки парамедики відчиняють вхідні двері. За воротами лунають вигуки та запитання й гудки клаксонів, коли прибуває дедалі більше людей. Преса, безсумнівно, бачить, як вивозять тіла. Коли я востаннє розмовляла з батьками?

— Поліція знайшла якісь ліки у ванній кімнаті твоїх батьків, — тихо промовляє Мірай. — На них ім'я твого батька, тому вони зателефонували лікарю і дізналися, що в нього був рак, Тірнан.

Я не ворущуся.

— Вони нічого не казали мені, — додає вона. — Ти знала, що твій батько хворий?

Я знову хитаю головою, не зводячи очей із шини, яка досі гойдається.

Чую, як Мірай тяжко ковтає.

— Очевидно, він намагався пройти курс лікування, але хвороба була надто агресивною, — каже Мірай. — Лікар сказав, що він... він не протримався б і року, любя.

Надворі здійсмається порив вітру, розхитуючи гойдалку, і я дивлюсь, як мотузка закручується навколо шини, поки та обертається.

— Схоже... Схоже, вони... — Мірай замовкає, не в змозі закінчити.

Я знаю, на що це схоже. Я знала, коли знайшла їх сьогодні вранці. Тулуз, шотландський тер'єр мами, шкрябався у двері й просився до їхньої спальні, тож я відчинила. Мені здалося дивним, чому це вони досі не прокинулись, але я все одно впустила собаку.

Якраз тоді, коли зачиняла двері, я підвела погляд і побачила батьків.

На ліжку. В обіймах одне одного. Повністю одягнених.

Тато був у своєму улюбленому костюмі від «Живанші», а мама — у сукні від «Оскара де ла Ренти», яку одягала на Каннський кінофестиваль 2013 року.

У нього був рак.

Він помирав.

Батьки знали про це, і моя мама вирішила не відпускати його самого. Вона вирішила, що без нього в неї більше нічого не буде.

Нічого.

Очі раптом пощипує, але це майже миттєво минає.

— Поліція не знайшла записки, — додає Мірай. — Може, ти знайшла...?
Я повертаю голову, зустрічаючись із нею поглядом, і вона миттєво замовкає.

Що за дурне запитання?

Я зціплюю щелепи, давлячись шпильками, що застрягли в горлі.

За всі роки няньок, інтернатів та літніх таборів, де мною займалися і виховували хто завгодно, тільки не батьки, я майже не відчувала болю від того, що вони робили. Однак, здається, якійсь частині мене досі прикро.

Вони не залишили мені записки. Навіть зараз вони нічого не захотіли мені сказати.

Я змахую сльозу й відвертаюся, намагаючись знову зосереджено вдивлятися в гойдалку, яка крутиться і хитається туди-сюди за вітром.

Я чую, як Мірай тихо шморгає і ридає позаду мене, бо вона знає. Вона знає, що я відчуваю, бо була тут від самого початку.

Ще за хвилину я вже бачу її за вікном — вона проходить повз, а я навіть не помітила, як Мірай вийшла з кімнати.

Тримаючи ножиці в руці, вона підбігає до гойдалки й тягнеться до мотузки. Міцно стиснувши кулаки під пахвами, я мовчки спостерігаю за тим, як Мірай змикає ножиці — шина на мить зависає на останній волосинці й зрештою падає на землю.

Нарешті з ока скочується одна-єдина сльоза, і вперше за все літо, яке провела вдома, я відчуваю щось на кшталт любові.

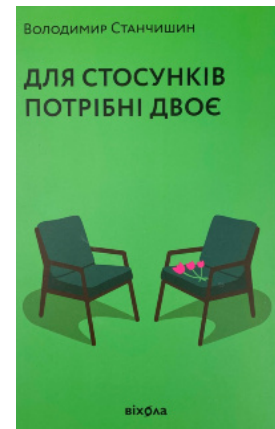
Рекомендована література

Іменинниця

Попіл і проклятий
зірками король (Корона
Ніаксії #2)

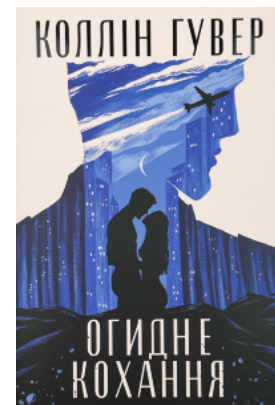
Для стосунків потрібні
двоє

Антикрихкість. Про
(не)вразливе у
реальному житті

Лікар та душа. Основи
логотерапії

Огидне кохання

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ